

ERHVERVSJURA

Natklubber skal erstatte tøj

KOMPENSATION To ankenævn fastslår, at det er restauratørens pligt at dække tabet for en forsvundet jakke i garderoben.

LARS BO LANGSTED
professor, Juridisk Institut,
Aalborg Universitet

»... **PÅ EGET** ansvar«. Det bliver mere og mere moderne at sige, at vi hver især har ansvaret for vores eget liv. Dør vi før tid, er det vores egen skyld – især hvis vi spiser lidt for meget, ryger, drikker, dyrker for lidt sport – eller for meget.

Kort sagt: Det er ikke lænere »de andres skyld« – alting er pludselig blevet vores egen skyld. Det kan man mene meget om både politisk og etisk, men hvordan ligger det med juraen? Er det da altid »... på eget ansvar«?

Da unge Jens var på diskotek, afleverede han sin jakke i garderoben, betalte 20 kr. og fik udleveret et garderobennummer. Da Jens nogle fornøjelige timer senere skulle hente jakken, fik han en lang næse. Jakken var der ikke mere, og da han brokkede sig, pegede garderobedamen bare lettere afvisende op på et stort skilt: "Garderobe på eget ansvar". Hun vidste virkelig ikke, hvad der var sket, men det var sådan set også lige meget, for det var jo på eget ansvar.

HER KUNNE MAN – endda uden at forfalde til filosofiske betragtninger – indtage det standpunkt, at da der var et stort skilt, der forkyndte, at anvendelse af garderoben var på eget ansvar, ja, så kunne Jens bare have valgt at lade være med at bruge garderoben. Han var advaret. Når han alligevel valgte at hænge sin jakke i garderoben, havde han også accepteret skiltet.

Omvendt, ville Jens sige, kunne man hævde, at når diskoteket tog 20 kr. for at tage imod ens jakke og hængte den på en bøjle, så kan de ikke bare bagefter sige: »Det var sørme ærgerligt for dig.« For hvad havde man så betalt for?

AT BEGGE argumenter egentlig er udmærkede er samtidig et godt eksempel på, hvorfor folk fører retssager mod hinanden, og hvorfor jura kun sjældent er en eksakt videnskab. Ankenævnet for Hotel, Restaurant

og Turisme har hvert år en række sager af den slags, men de afgøres faktisk fuldstændig ens og uden slinger i valsen. Som det hedder i den seneste afgørelse fra oktober 2009:

»Da indklagede havde modtaget det pågældende overtøj mod udlevering af garderobemærke og betaling, havde indklagede pligt til at udlevere jakken mod forevisning af garderobemærke. Nævnet fandt herefter, at klager var berettiget til erstatning for den mistede jakke. Beløbet blev fastsat efter klagers påstand til kr. 1.400.«

Det gør ingen forskel, om diskoteket i stedet for betaling direkte af garderobefgift opkræver en samlet entré, og så lader garderoben være gratis. Som det siges i en afgørelse fra august 2008:

»Da indklagede havde modtaget det pågældende overtøj mod udlevering af garderobemærke og betaling af entré, havde indklagede pligt til at udlevere jakken mod forevisning af garderobemærke.«

MEN SÅ MED eksemplet da: der hvor stedet direkte fraskriver sig ansvaret for gæsternes tøj? Her skal vi tilbage til en afgørelse fra 2007, hvor nævnet sagde:

»Da indklagede havde modtaget det pågældende overtøj mod udlevering af garderobennummer, havde indklagede pligt til at udlevere jakken mod forevisning af garderobennummer. Nævnet fandt herefter, at klager var berettiget til erstatning for den mistede jakke. Beløbet fastsattes henset til jakkens alder til kr. 1.599, svarende til indkøbsprisen. Indklagede kan ikke ved skiltning om, at garderobe er på eget ansvar, fraskrive sig ansvaret for beklædningsgenstande, der var modtaget i varetægt af indklagede.«

DER ER SÅLEDES to interessante aspekter ved 2007-afgørelsen: Der var dels skiltet med, at garderoben var på eget ansvar, dels var der ikke opkrævet betaling. Alligevel fandt nævnet enstemmigt, at virksomheden havde pligt til at erstatte den bortkomne jakkes værdi.

Skal man sammenfatte disse afgørelser kort, bliver det: Tager en virksomhed imod gæsters tøj og hænger det i en garderobe, har virksomheden pligt til at passe på tøjet, og forsvinder det i løbet af aftenen – uanset årsagen – så er virksomheden erstatningsansvarlig overfor kunden. Det har ingen betydning, om

der er et skilt, der hævder, at anvendelse af garderoben sker på gæstens eget ansvar – det er ganske enkelt ikke rigtigt, når der er tale om en bemandede garderobe.

MAN SKAL DOG også være opmærksom på, at virksomhedens ansvar ikke som udgangspunkt dækker indhold af lommer i f.eks. en frakke, hvad enten der er tale om mobiltelefoner, pung eller lignende.

Anderledes forholder det sig, hvor der er tale om en ubevogtet garderobe. Her påtager virksomheden sig ikke at passe på gæsternes tøj, men anviser blot et sted, hvor de – på eget ansvar – kan hænge deres overtøj, hvis de har lyst. I sådanne tilfælde er det ikke virksomhedens ansvar, hvis tøjet forsvinder.

Til gengæld kan der opstå spørgsmål om, hvorvidt tøjet i så fald er omfattet af ejerens forsikring. I en sag fra Ankenævnet for forsikring havde en gæst i en restaurant hængt sin pels til en værdi af ca. 30.000 kr. i en ubevogtet garderobe. Man kunne ikke se garderoben fra hverken receptionen eller fra restauranten, og garderoben var placeret tæt ved indgangsdøren. Forsikringselskabet havde afvist at betale for pel-

sen, idet selskabet mente, at der var tale om grov uagtsomhed fra kundens side. Nævnet delte sig i et flertal på to, der mente:

»Efter flertallets opfattelse er der tale om et etablerment, hvor kun kroens gæster har adgang. Endvidere bemærker flertallet, at klageren anvendte de garderobefaciliteter, som var anvist på stedet, og at andre muligheder for opbevaring af overtøjet på restauranten ikke var nærliggende«, mens mindretallet på én mente, at der var handlet groft uagtsomt dels på grund af pelsens værdi, dels fordi pelsen kunne have været opbevaret mere sikkert ved henvendelse til restaurantens personale.

ISAGERNE mod diskoteker m.v., hvor folks tøj er forsvundet i garderoben, er det et tilsyneladende typisk træk, at det har været svært, grænsende til det umulige, at få fat i en person, der vil påtage sig et ansvar – endsige da et ansvar om at ville betale. Typisk får den senere klager ikke noget svar, ligesom det også er ganske typisk, at der ikke svares i nævnssagen.

Om det skyldes travlhed, dårlig samvittighed eller fuldstændig klarhed over, at det alligevel er håbløst at sva-

re nævnet, er umuligt at sige. Men det giver branchen et dårligt ry ikke at svare – og det giver også branchen et dårligt ry at sætte skilte op, som de bør vide ikke passer og ikke kan håndhæves. Når det alligevel sker, kan man frygte, at det skyldes ren kynisme: Hvis vi kan "skræmme" nogen fra at klage, er det i sig selv glimrende – kunne det usmageligt argument være.

Ved en sådan passivitet fra den indklagedes side er det værd at være opmærksom på en lovændring, der trådte i kraft 1. januar i år. Efter den er det således, at den indklagede ved et godkendt navn som de to ankenævn, der er omtalt her i artiklen, inden 30 dage skal meddele, hvis han ikke vil være bundet af afgørelsen.

Undlader han dette, kan man få fogedretten til at reagere direkte på baggrund af kendelsen. Er det nødvendigt at gå via domstolene for at få sin ret, er der netop vedtaget en lovændring, der gør det muligt for Forbrugerstyrelsen at dække en forbrugers udgifter bl.a. til at føre en sag, hvor forbrugerne har fået medhold i et godkendt ankenævn, men hvor den indklagede nægter at efterleve kendelsen. ■

Arkivfoto: Stine Larsen

HOVEDPUNKTER

■ Afgørelser fra to ankenævn betyder, at restauratører og natklubejere skal erstatte kunders forsvundne tøj.

■ Det gælder også, selv om garderoben bærer et skilt med skriften "På eget ansvar".